

Sy-ll spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosó ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosó da.

Njech ty spěwał
Swěrnje džětał
Wšědne dny;
Džěć pak swjaty,
Dušl daty,
Wotpočá ty.

Z njobjes mana
Njech ól khmana
Žiwnosó je;
Žiwa woda,
Klž Bóh poda,
Wokiew te. F.

• Sserbske njedźel'ske lopjeno. •

Budyšin

9. septembra 1928

Bauzen

Čištoč a naklad Čsmolerjez knižicziščetnje a knižarnje šap. družst. s wobm. ruł. w Budyšinje.
Wulhadža kóždu sobotu a placzi bértlětnje 108 šlotych pjenjeřow.

14. njedźela po šwjatej Trojizy.

Phil. 3, 12—16.

Pšchetupz mějesche dweju pomoznikow we šwojim wob-
thodze, klž běšchtaj jenak staraj a mějeschtaj to šamže pšchi-
hotowaze wuwucžowanje na šwoje powołanje; a tola płacze-
šche pšchetupz jenemu wo wjele wšichu mšdu, dnžli druhemu.
Al hdnž tón šo ras tohodla wobczěžowasche pola šwojeho knje-
sa, wotmołwi tón, šo chynł jemu radnj tu šamžnu mšdu dacž,
kaž tamnemu, hdn by jemu se šamžnym wušpěchom šlužik,
kaž tamny, a wón jemu to hnydom dopokasasche na pšchilla-
dže, klž šo runje pošticzešche, a w kotrymž šo šjewi, šo drje
wobaj šlužeschtaj šwojemu knjesej te šamžne hodžiny, ale
šo wědžešche tón jedyn tak wužitnje čžaš a pošticženu šklad-
nosč wužiwacž, šo mějesche jeho knjes dnwójzy tak wjele wu-
žitka, kaž wot drugeho. — Wěmny, šo runje w našchim čžašu
dže na jenej stronje prózowanje wo to, šo mět njewustojny
džělacžet prawo na tu šamžnu mšdu, kaž wušchitny, hdnž je
jenož tón šamžny čžaš džěkał, a tola šo rosumi, šo budže
tón, klž móže šebi šwojich pšchistajennyh a škwójju čželedž wu-
šwolicž, šej tajkich wubracž, klž móža jemu najšěpje šlužicž,
a škónčnje budže tón najšěpje doprědka pšchicž, klž je we
šwojim powołanju najdokonjanischi. To je mudrošč, kotruž
šwět derje rosumi, a rosumni štaršchi kědžbuja hižo pola
šwojich džěczi na to, šo bnyhu prawu prózu nakožili, kał
móhli pošdžišcho šwoju pšchikšlušchmošč najšěpje dopjelnicž.

Jene powołanje, w kotrymž šo wot naš žada to naj-
wšichšche, je nětł našche šchěščizjanstwo, w kotrymž placzi
šchrytušowe žadanje: Wn dnrbicže dokonjeni byčž, runje ja-

to tež Wasch Wótž w njebežach dokonjany je. Šacžrunjež to
wěmny, a tež wěmny, šo je runje tu štrach wulki, šo čžlowješko
wošlabnu, přjedn hacž šu dozpili wotnyknjenny kónž. Dha po-
kasa nam Paulus w našchim šłowje, kał je wón čžinik. Wot
njeho chžemny wuknyčž po tym, šo prajimny:

Dokonjeni byčž, to dnrbu byčž wotnyknjenny kónž šchěščiz-
janow.

1. Šiščče to nješšym — šo bych to prawje wjedžał.
2. Kał móžu ł temu pšchicž — šo bych to prawje ro-
pomnik.

To je w našchim tekščje tón Paulus, kotrehož hnujazu
špowědž šnajemny, w kotrež praji: Ja wěn, šo we mni, to
je w mojim čžele, njebnđli ničžo dobreho. Pšchetož to dobre,
kotrež ja chžu, to ja njecžinju, ale to ške, kotrež ja nochžu,
to ja čžinju; a to je tón, klž wo šebi praji: Klž, šo bych to
šame hižom šapšchijał, abo hižom dokonjany był. Ale kaž
tam napořledku klnczi jeho wjekele a šylne: Ja šo džakuju
Bohu pšches Jesom šchrysta, našcheho Knjesa, kał pokasa nam
tež tu, šo njecha tčžazy wostacž w šlabošczi a bojašnosčzi, ale:
Ja honju pak ša tym, hacž bych jo šapšchijał, jako tež ja wot
šchrytuša Jesuša šapšchijaty šym. We wobojim nam kóžde-
mu jene pšchedšnamjo, šo bychmy šo jemu runali.

Šo je šo naš šchěščizjanow šwjaty nadawł, šo bychmy
w našchim žiwjenju šo pšchezo bóle bližowali temu, kaž Je-
suš šchrytuš tež běšche, šchtó chynł to přěcž? Ale tež, šchtó
chynł přěcž, šo nam hiščče pobrachuje na tajkej dokonjano-
ščzi? Abó hacž šu tola mjes nami hiščče tajzy, klž mēnja,
šo šmēdža prajicž š šarisejškim: Ja šo čži džakuju, Božo, šo
ja nješšym, jako drušy čžlowješko? Ja mēnju, ł temu by

khudota hordosć kłuschała, hdy by shtó chyzł tať prajicź, po tym, so je Jezuś tutu myśł tať sjawnje řudził runje we řwojim pšhirunanju wo farijejskim a wo řłowniku.

A tola, hdy řnano teź řadny njebudźe sjawnje řhwalicź a prajicź: řa řym hiźom dořonjany, řtrach je, so to tón abo tamny w řebi myśłi w řwojej wutrobje. řow je nuřne, so řtejimy na řtraje pšhecźiwo nam řamym, a so budźe řPaulu-řrowe wuřnacze teź nařche: „Niź, so byń hiźom dořonjany był. Wěřcze, mucźne duřche řu řhwatnje hotowe ř tajkim wuřnacźom, a jim je teź řhutnje ř tajkim wuřnacźom. Ale řa niń wobřteji druhi řtrach, mjenujzy so wořłabnu we řwojim wo-řjowanju a wřdadźa řo prówowanja wo dořonjanořczi, dořelź řej praja: Njeřřhińdu tola doprědka w tajkim wojowanju a njeozpěju dořycze. řšto chzu řo podarmo prówowacź? — A njeřnajemy wřhitzy tajki, kiź řu wořłabnyli, kiź wróczo wořtanu? řsnano řy ty řam tajki, kiź ty tať řwoje řiwje- nje dale wleczeř, niź horzy niź řymny, ale liwki? řPaulus wo tym nińo njewě, ale tutón muź řhrobleho wojowanja chze teź tebe wucźicź, so by ř nim prajil: Dořelź hiřchcze dořo- njanu njeřřym, dha dnyřju dořonjany być; dořelź myto hiřchcze moje njeje, dha dnyřju řa nim honicź, so by tola moje było.

Ale prjedy hacź řo damy wot njeho ř temu wabicź, dha dnyřimny wjedźecź, so je dořonjanořcź něřhto, řštoź je teź hódne tajkeho wojowanja a tajkeho honjenja řa nim. Wě- my, so řu hiźom w řtaryń chźařach najłěpřhi w ludu řwoje mozy mēřili, a tón, kiź w tamnyń na přchemo wojowanjach dobu, dořta jako myto řchmřěwony wēnz, a w nařchim chźařu čitamy kóždy dzeń wo tajkiń wojowanjach, w kotryńch budźa huřto jako myto drohotne wēzy ře řłěbra a ře řłota dořyte. Tajke myta njeřřu w bēdženju, w kotryńch řchēřczijenje maju řo mēřicź. Wo řachodnu chēřcź a wo řachodne dary to njeń- dze; tu dze wo njeřachodne wyřoke řubka. Čzim dořonjaniřhi řchēřczijan budźe, čzim bliźřcho přhińdźe wón ř Bohu, čzim rjeńřche a wjeřelřche je řjenoczeńřtwo ř Jezuřom řhryřtuřom. A hdyteź to je, tam je teź mēř teje duřche a čłowjeř budźe čzi- ěhi w řwojim Bořy, budźe wjeřoły we wēřtořczi, so je Wěh řwēřny, a so wón teź junu dopjelni řwoje řlubjenja, kotreź dawa tym, kiź wutraja hacź do řónza. řehodla je nam teź wo to čzinić, so řmy mjes tymi, kiź honja řa tym, so byńmy teź my přchezo dořonjaniřhi byli.

řa řPauluřa rořumi řo to řamo wot řo, so čzim čzeřřche je wojowanje, čzim řwēřniřhi je wón řam w nim. řehodla praji: řa honju pať řa tym, hacź byń jo řapřhijał, jako teź ja wot řhryřtuřa řeřuřa wopřhijaty řym. A wón ř temu přhiřtaji: řa řapomnju, řštoź ř pořłeda je, a řteju řwēřu řa tym, řštoź ř prjódka je. řo je wobras, kotryń loħzy rořumi- my, hdyń dźemy přhiřładowacź, hdyteź wo wjetu bēřa. řdy by řo tajki w řwojim přēřnym bēhu wobrocźil a wróczo hładał, wón by hnyřom přhed druřimi wróczo wořtał a nje- by myto dořtał. řať dnyřimny teź my w nařchim duchownym wojowanju wřcho wróczo wořtajić, na wřcho řabncź, řštoź moźe nař řadźelacź, nařchu duchomnu řłabořcź, nařche řabla- nje, nařch hřch tať derje, řať nařche wobczeřnořcze w hořpo- dařřkim řiwjenju, a to, řšto řwēt praji ř nařchemu honjenju řa wēřnym mytom. řow płaczi a to rořumimy, řštoź pře- wamy:

Duřcha, chzeř to řene dořtacź,
Njeřpytaj jo na řwēřcze,
Wřhitko čželne dnyřbi wořtacź,
řbēhń řo horje ř wēřnořczi.

Wěřcze, to njeřřhińdźe wřcho tať loħto, řať to řłinczi, a wjele řo tebi řadźelajo do pucza řtaji. Ale teź tón, kiź wo wjetu bēři, dnyře druřdy řabla, padnje, řwawi a ma bo- lořcze; ale wón řo řařo řhřaba, — jenoź něř niź na to myřlicź, jenoź doprědka, doniź to myto njeđerzi w řwojej řuzy; a řylna wola tu wjele řamóže.

My mamy řěpřchu pomoz, tať rucze, řať moźemy ř řau- luřom prajicź: „řa wřhitko moźu přches teho, kiź mje pořy- ni, to je přches řhryřtuřa. řow leři řorjeń a řřona wřcheho nařcheho dořycza: řaťo teź ja wot řhryřtuřa řeřuřa řapřhi- jaty řym.

Moźeř ty to prajicź wo řebi? ře řeřuř řhryřtuř wo- prawdźe w tebi řa moź, kotraź wřcho řwoje řiwjenje wob- řnjeři? řo by tať było, dha potom, ale teź jenićzy tať, řmēřeř wēřte wuhłady, so budźe řwoje wojowanje řřonowane ř dořycźom. řmyřłeni, řať řeřuř řhryřtuř teź bēřche, to je to jene, řštoź dnyřbi nař tu řjednoczić; wřcho druhe je pōblan- řte. W nim a ř nim pať do prědka, řhroble, bjes bojořcze, do- niź teź my njeřřmy dořpili to dořycze wēřneho řiwjenja.

řamjeń.

Błořhanski řwēt.

(W delnjokęřbřkej řećzi.)

řa kwētařřł řłiřcziřkom dořtał řom,
Řeń ř huwitany bu ř pořchazřom.
řať přchajřa mē něřt: „řo ga narostu
ře řruřki ř taťeju řednořczu?“

řón řeju: „we řerbřtej řagrože
Řejředneřřche řruřazki řagle ře,
ře řarwach řať tyza řebjařka,
ře wóni řať řōřa řan řudnyřa.“

A přchajřa řať drugi: „Čhto ga to jo,
Řeń ř dalōka kwētařřł mē pořczeło?“
řón řeju: „řo ruřka jo błořhanska,
A rad by řu řłozyl řeřa dla.“

řo řaby řa mořal guřłowařch
A řgrētemu kwētařřłu řyřbene dařch,
řón řam by řón wēřej pořwedał,
ře řłodkeju wónu mē chłozował.

řa rořczo, wy błořhanske řruřazki
A řwiřchczo, wy řłowezne kwētařřłi,
Aź niź wařchu řednořcź řeřmažo
řón řłodka na přchēřej nam wōřtańo.

řato řōřyl.

ř zuyřy řom.

řot tuteho dnja řapocza a řłonczi řo pola řikulez kóždy dzeń je řwajatym piřřmom. řowka nje moźeřche řo dođiwacź, řłyřcho wnuřa čzitać řwajate wēřnořcze.

„řať je to jenoź moźno, so mēřachmy w domje tutu řwja- tu řniřu, w kotreř telko dořnyń wēřow řteji, a řo řo njeř- řmy řa nićřim praiřeli?“ praji řuřcziřcho řwojej wnućzy.

řusanka řydařche tam a řo njeřiřny a nje wobroczi wōcź- řa wot wuja, njeř wón to něř čzitařche abo na wowzyne pra- řchenja wotmolweřche.

řas ředźachu njeđelu wjeczor řahe přhed řhēřtu. řłonczi hotowařche řo w domcźku hić; dořłoko wotłoko niń bē wřcho čziřcze čziřcho řať w zyřwi. řłody muřki mēřeřche woczińjenu bibliju na řolenomaj a řładowařche na řo dźe- laze řłoncźne prui, kotreř bēchu horny a dořy řať ř rořpuřch-

czennym slotom polake. Delekaty w dole swonjaha wjedzesche swony, a tu w lěku wokoło pluskotajeje rěczki spěwachu ptaczatka swój wječorny khwalbny khērluš.

„Wujo!“ da so nadobo Susanka klyšecz, kotraž so njebē nawuczila, jemu hina rěcač, „wujo, to je runje tač, kaž w mojich knižkach! Tež tam w njebjekach so žnje wěšcze swonili a i wjekełoscju, spěwali jako bē pastyr wowzku namakač! Njemohł nam wy to i biblije pscheczitatč?“

Wón pojima swojej woczi, pytašche w bibliji, doniž nje-mějesche 15. staw Łukaschoweho ewangeliona, a čzitašche:

„Kotry čłowjek je mjes wami, kiž ma što wowzow, a hdyž wón jenu i nich shubi, so by wón te džewjeczadzewjecz-džekacz njewostajil w puščzinje a njeschoł sa tej shubjenej tač dołho hacž by ju namakač. A hdyž je ju namakač, položi wón ju na swojej ramjeni i wjekełoscju. A hdyž dom pschińdže, sawoła wón swojich pscheczelow a kušodow a rjeknje k nim: „Wjekełcze so se mnu, pschetož ja bym swoju wowzu namakač, kotraž bē shubjena!“ Za praju wam, so budže runje tač wjekełoscž w njebjekach na jennym hrěchniku, kiž pokutu čzini psched džewjecz a džewjeczdzekacz prawymy, kotřiž pokutu njepotrjebaju“.

„Ssynko, kač mam to rosumičž?“ sdychny wowka.

„Wy scže to tola klyšaka, wowka!“ Młodzenž kuny bebi wlošy i čzoła. „Tamny pastyr mějesche što wowzow; jena so jemu shubi. Wón wostaji te džewjeczadzewjeczdzekacz we dobrym dohladowanju a džěšche, shubjenu pytač. A jako bē ju namakač, ju njenabi, ně, wsa ju na swojej ruzy, donjeke ju dom a wjekelesche so jara. Haj, wón khwalesche psched swojimi kušodami a pscheczelami, so je swoju wowzu sažo namakač“.

„To wšchač ja rosumju! Ale šhto ma tuto pschirunanje na bebi? Šhto je tón Ssyn Boži i tym mēnik?“

Pokracžowanje.)

Bola ewangelskich bratrow w Čzechach.

(Stónčjenje.)

Dwójzy bym hižom w Čzechach na kerbskich kemščach pobyli, a to jutry w Prahy a kónz julija w Brnje. Wažnik Zirašek, kotrehož tež w Sserbach derje snajemy, je stawisny čžěsteho luda a ew. wěry spikač a i tym swój lud na swobodu pschihotowač.

Bjes džiwa, so dženša ewangelski lud jenož w kupkach mjes katolskim bydli. Wožadny so tehodla geografisny jara wulke. W Ssemtěšskej wožadže so najdalšche pucže 10 kilometrow. W kušodnej wožadže Bilimov, kiž ma 200 kilometrow wobwodu, so wěšo hišcže wjele dalšche. Młodny wikač, kiž tutu wožadu sastara a nimo teho hišcže w škulach w nabožinje roswučuje, ma jara wobczěžnu klužbu.

Mějach pschiležnosčž, to sam spósnacž. Jedny se kušodnych fararjow bywasche na dowoleny, jako w jeho wožadže stary muž semrě. Nětko pschińdžechu po knjesa fararja Wondru, so by swjatocžnosčž pschišhowanju wuhotowač. 80 kilometrow daloko! Wulka Łoženiza, tač ta wješ rěkašche. Kērchow bēšche 5 kilometrow šdaleny na Morawskich hraničach w Sasawje. Knjes farar so roskudži, so se swojej „Tatru“ (auto) pojedže. Za kmědžich zobu jěčž. To so nje-mačo wjekełich. Hižom dopołdnja wotjědžichmy. Fararjowny bym, student mediziny, wós wodžesche. Drohi a pucže bēchu ščpatne, kamjenjate a krajina horata. Wěhdy bēchmy i horn

bole, a hižom pucž sažo snowa na horu wjedžesche. Žěšba bē wulžy sajmawa.

So pucžu wuhladachmy pomnik, kiž samlutki w polach stejesche. Sastachmy. Glej, to bēšche městno, na kotrymž je snaty Boži wojowar Žizka, nihdy a nihdže pschewinjeny, na tnyhuž semrě. Wšelake towarštwy so tutón pomnik, obelisk i kelichom, tu postajili. Njemějachmy wjele khwile, tuž sažo do woša a dale. Dopołdnja wokoło 3 hodž. dojedžechmy. Ssušodža a pscheczeljo morweho bēchu hižom šhromadženi. Knjes farar mějesche hnujazu rěč w domje. Potom wjesechu kašcž na kērchow. Wjele pschewodžerjow sa nim džechu. We kušodnej wjeszy, pschitulena k hórzy, bēšche žyrkwicžka a pola njeje kērchow. Khór młodnych holzow a hólzow sa pēwa rjanny khērluš. Hišcže ras rěčesche knjes farar wo nadžiji šbožneho horjestawanja. Potom spuščezichu kašcž do khłódnjeje semje. Mjes tym so njewjedro bližesche. Tuž dyrbjachmy khwilku čzakač, doniž so domoj wrócžichmy. Jako kłóncžko sažo sažwěcži, tšchepjetašche našcha njespróznawa a bylina „Tatra“ a naš sažo 80 kilometrow domoj wjesesche. Jako Ssemtěšsku faru wuhladachmy, bēšche hižom čzma. Kucže so čzaš miny. Njedželu džech kemšchi. Žyrkej je jara wnyšoča a nima dobru akustiku. Sa mnje wšchač bēšche najwjetšcha radoščž, so kmědžach i čžěskimi bratrami hromadže Božemu kłowu počkuchacz. Ssmój i mojim lubym hoščicželom hišcže mnoho rospominačoj. Ssmój tež čzasto wo srudnym dóntu kerbskim rěčalož. Ale knjes farar mje troščto-wa a rjekny: Nještrachujcže so! Tež my bēchmy ras tač daloko, so snaty wucženž Dobrowsky čžěsku rěčnizu w němškej rěczi wuda so by sašhowač, snajmjenšcha sa wědomnosčž tutu rěčž. (Wnyšlesche bebi kaž tehdy tež wščitzy drusy, so je čžěski narod shubjeny). A hlajcže, dženž bym milijony. Wóh lubny Knjes tež Wam Sserbam wěšcže pomha, jenož wostačče swěrnny waschemu narodej a Waschej wěrje. — Tute kłowa nihdy njesapomnju. Čzaž dželenja pschińdže. Rosžohnowach so i lubej fararjež swójbu a pucžowach sažo do kerbskeje domišny. Lubemu knjesej fararje a jeho knjeni mandželstej pač so wutrobnje džakuju sa hospodu a sa wšchu luboščž, kiž staj kłowjanškemu bratrej wopočasčoj. Wjekełu so, so kmēm jimaž da-li Wóh sa lěto našchu Łužizu pokazacz.

Ewangelska žónska młodžina w Budyschinje.

Sswjedženje swjeczicž a swjedženje swjeczicž, to njeje to samžne a něšto wošebite je, hdyž ewangelska młodžina swjedženje swjeczi. A tač bē tež swjedžen ewangelskeje žónskeje młodžiny w Budyschinje něšto wošebite.

Něšto wošebite hižo, so so wjaz hacž 2500 ewangelskich holzow tu šhromadži se wšchěch kónčzin Sakskeje. A to bēchu jenož wotpóklanzny tnyh tnyžazow, kotrež so po žnyhm kraju do žyčka sestupake, so bychu šhromadnje stake, džělake, wojowate pod kšičžnej khorhoju sa swojeho krala Žesufa a pschecziwo wšchemu, pschecziwo Khrystuše a jeho kralestwu šbēha, a pschecziwo wšchēm, kiž so pschecziwo Khrystuše a jeho kralestwu do žyčka stupaju. A tež te tnyžazy našcheho kraja nje-žbu same w tutym swědčženju a boju. Po žykej Němškej steja i nimi w samžnym wojowanju a džěle tnyžazy a sažo tnyžazy. A nizjeno w Němškej! Po žykej semi hromadža so ewangelske holzy w samžnej myšli pod kšičžnej khorhoju a tworja tač wulki wšchošwětny swjaš a žyč: Tač bēchu hakle njedawno sastupječki našcheho sakškeho krajneho swjaška hromadže

w Budapeštu je jastupjerkami 45 statow a ludow, n. pšch. Zapaniškej, so bnych so seinate, šćezale, pošylnike. A s tutoho wulkeho zylu jemju wobjimazeho džela a šćutka jedn wuršć bě našch ewangeliski šćejd w Budyščinje, a bě šdobom a pšchewišćem šćwědczenje ja Khrystuša a tuto dželo w jeho šćlužbje a šćwědczenje pšchecziwo tym, kiž pšchecziwo Khrystušej a wěrje a nabožinje šću a wojuja a šdobom jim šćwědczenje pšchewišćemi tymi, kotřiž w našchim kraju a ludu mjenja, so mohł kóždy jenotliwy šćam ja šćebje abo so mohła jenotliwa wošada šćama ja šćebje něšćto dołonjecz w tutym hobršćim džele a wojowanju a s šdobom šćwědczenje pšchewišćemi tymi, kotřiž šću liwzy a šćotrymž je wišćo jene, hacz šćatnyšćy šćo do zylka šćupaja pšchecziwo Khrystušej a wěrje abo niz, a hacz šćhto abo něšćtón dže do hoja ja Khrystušom a wěru a nabožinu. A Bóh tón Knjes je dašć, so móžešće šćo tutón wušćup šćacž w šćhěrofej šćjawnošći; wón šćpožći rjane, krašne wjedro ja wišće šći dny a dobre poradzenje zylkeho wuhotowanja a tež, teho šćmny šćebi čzišće wěšći, bohatošći šćnutskowneho šćohnowanja!

Ssobota hižo wobšćwědczi, so našću ewangelistu mlodžinu na tute šćejdy njehoni to požadanje, ras we wišćej šćjawnošći wulki šćwjedženšći čzah šćobu čćinicz a šćo šćwontownje pošćafacž, ně, so je jej wo to čćinicz, šćo mjes šćobu pošćylnicz a šćo šćhromadnje dacž pošćylnicz wot teho, kotruž wišćitku šćylnošći dawa, wot Boha. Tohodla pšćihhadžachu mlode holzy po šćach hižo šćobotu, so bnych džel mēke na tnych wišćelafich šćnutskownych wuhotowanjach šćoboty a so bnych tu byle w prawym čćazhu ja šćwjatocžne Bože šćlužby njedželšćeho dopołdnja. A mēšćo Budyšćin jim wobšćwědczi, so wē šćebi wažicz šćwoju w tajkim džele šćejazu mlodžinu. Wjele šćow hošćpodliwych domow witašće šćwojich hošći wutrobnje a „šćwartirhamt“, wjedženy wot šć. šćararjow Groše a Paula, bě wišćo hacz na najšćwědomnišćeho pšćihhotował s pomožu šćwjaska a wjele Budyšćej mlodžiny bě šćo jemu a šćwjedženšćemu wubjerćej do šćlužby šćajiko, so by šćwěru pomhało, wišćo wišćudžom derje šćarjadowacž a pšćewješći. A s wēžow a s mēšćczanšćich domow kaž tež pšćhed dwórnišćczom witachu šćhorhoje hošći s daloka s blišćka. Jenož to jene bě ja našć, kiž bēchmny w Annabergu a druhdže šćobu na podobnych wuhotowanjach, so mēšćczenjo njebēchu wjazny šćhorhojow na šćwojich domach wupowēžnyli. Kašć witachu našć tola pšćhed 2 lētomaj n. pšćh. Annabergizny s šćhorhojemi, na wišćech hašćach a torohošćczach šćmahowazy mi. Sa to pašć šćmahowachu bōrny wješele w powēšćje mašće a wulke šćhorhojczki towaršćtww, kotrychž šćnamjo a wopon je šćelenny šćchiz, kotryž mēšćczanow a hošći tež hewaf w tutych šćwjedženšćich dnjach šćtrowješće. Wošćebje widomne bu, so šćtary Budyšćin mnoho mlodnych hošći hošćpoduje, jako bē wołoto 1/26 hodžin wošćebity čzah s Drježdžan pšćihjēł a wjele šćow mlodnych holzow s wječžorneje Šćakšćej pšćihwješć.

Alle hižo bēchu šćo přenje wuhotowanja šćapocžate, a to přenje bē wošćebje pšćihhotowane ja holzy wyšćich šćschulow Budyšćina. Tutomu pšćihšćamšćny šćo pšćhednošć šć. šćararja Riethmüllera-Barlińšćeho. Tutoho šćmny s wošćebitej radošći do Budyšćina witali; je wón tola hacz lēšća we Wróšćławju wjednišćtww ewangelšćej zōnšćej mlodžiny ja zylu Nēmšćku na šćo wšćaf. A wón je, kaž wobšćrucješće, tež rad do Šćakšćej a do rjaneho Budyšćina pšćihšćoł. A wón je wišće šći dny mnoho nam pošćicžal a zylke dželo šćpēchował. „Die Angst vor dem Alleinsein“ bē tutón jeho přeni pšćhednošć; wuška-džejo wot Theodora Stormoweho šćłowa: „Die Liebe ist die Angst vor dem Alleinsein“, rēčješće wón po šćwojim wušćojnym wašćnju wo tutym wišćech šćajimazym prašćenju. To

wērne hromadubycze, šćjednocženšćtww móže pašć jenož byčž zyrćej Khrystušowa po ewangelistu. — Tež pšćhedšćyda šćakšćeho krajneho šćwjaska, knjeni šćaracka Šćrōhlichowa-Drježdžanšćka, pod kotrejež wjednišćtwwm tež zylu šćejd šćejesće, jimasće šćo tu hižo šćłowa runje kaž knjes šćuperintendent Šćrōhlich-Budyšći.

Mjes tym bēchu s wēžow ewangelšćich zyrćewjow šćwony šćajwonike 7. hłowny šćejd ewangelšćej zōnšćej mlodžiny a s radneje wēže pišćakšće šćakšći pošćawnšći mišćtr šć. šćarar Adolf Müller-Drježdžanšći je šćwojimi a s Budyšćimi pošćawnšćtami šćerlušće, šćtrowjo tašć mēšćo a mēšćczanow.

(Pošćracžowanje.)

Zyrćej a šćat.

Senat šćaroprūšćej ewangelšćej zyrćewje je šćo w šćwojim pošćedženju 17. augusta šćabērał s prašćenjom wikařkow, t. r. zōnšćich, kotrež chzeja po dołonjaných šćudijach do zyrćewineje šćlužby šćupicz. To je prašćenje, s kotrymž šćo bóle a bóle wišće krajne zyrćewje šćabēraja — a dyrbja šćabēracž. A tomu honi nowy čzah je šćwojimi nowymi nadawšćami ja zyrćej — a tež njedošćatšć duchownych, pod kotrymž wišće zyrćewje mjenje abo bóle čćerpja. Senat je pšćihšćołowawał tutomu prašćenju a je pošćajil, šćhto šćebi ja pšćihhotowanje a šćudium wikařkow žada, so bnych potom tež derje došć pšćihhotowane byle ja wobšćhěrne dželo a šćastojnšćtww.

W Japanšće bu jich w haprleji tuteho lēta na 380 wošćobow šćajatnych. Šćjawnošć pašć ničžo njeshoni, čćehodla. Nēšć je šćo wyšćnošći rosšćudžita, potajnošći rosšćašćnicž. Šćajeczi šću pšćihwišćowarjo wēšćej nabožneje šćekny, kotraž bē kopizny lētašćow rosdawaka. W tutych a hewaf w šćwojej wučžbje přēje wona, so šćhēžoršći dom wot potomnikow bohowski šćłōnza pošćhadža. Jako šćo tole šćjawnošći wošćjewi, šćbudži to powšćittkowny šćajim po zylm kraju. Nowiny wudachu wošćebite kopjena wo tutej wēžy. — Alle šćnadž bē runje tole najlēpšća propaganda ja tutu ja Japanšćku nowotařćku wučžbu. Tež polizija nješadžawa, so wona šćfōncžnje dobudže.

Wišćelafe s blišćka a s daloka.

Do wuškraja, do Ameriki, kotruž maja pšćhezo hišće ja „šćlubjeny kraj“ našćeho čćazha, čćehnje tež, kaž to šćknyšćimny, tōn a tamny s Lužizny. Tašć nēkotry je pašć šćebi wučžahnył je tym do nušćy a šćtōšćnošće, chznyjo wučćeknyčž runje tajkim njelubošćczam tu w kraju. Wišćejo šćašćo a šćašćo wošćewjeja šćo tohodla napominanja, so njebny nišćtōn wučžahnył, šćhiba so je šćo dołkadnje wobhōnjował a radu pytał. Dobru radu niž jeno ale tež wón trēbnu pomož dawa wučžahowarjam „Der Evangelische Hauptverein für deutsche Ansiedler und Auswanderer, E. V., Berlin Nr. 24, Oranienburgerstraße 13 14.“

„Šćopyntajšćo našće Włōta!“ šće tydženja čćitali, čćitajcze dženyšća tu w tutym čćišćle podatu pēšćen „Włōšćanšći šćwēšćt“, kotruž je Mato Kōšćny šćpēgnik a našć delnjōkūžišći tydženik „Šćserbšći Zafnik“ wošćewil w šćwojim 34. čćišćle tuteho lēta.

Wišćtowanje: Šć. w B. ja 15., R. we W. ja 16. po Tr.

Samokwity redaktor: šćarar Wyrćacz w Nošćaczach.